

hendes egen politiske Trosbekendelse, erklærede hun aabenhjertigt, at hun aldeles ikke interesserede sig for Politik og ikke kunde begribe, at Nogen vilde være Minister. Hun havde ofte set, sagde hun, hvor forpint hendes Fader var kommen hjem fra Rigsdagsmøder og Statsraadsforhandlinger, og hun var overbevist om, at det var de mange Ærgrelser, han havde haft, der saa tidligt lagde ham i Graven.

Ogsaa efter Bordet blev de siddende sammen, hvad der vakte nogen Uro rundt omkring, hvor gamle og unge Herrer stod og trippede for at komme til med deres Kur. Hendes Moder maatte tilsidst hen og minde hende om, at der var andre gamle Venner tilstede, som gerne vilde hilse paa hende.

De Dage, der fulgte, stod siden for hans Erindring som henlevet i en gylden Sky. Han havde jo været forelsket før, ja det havde i Almindelighed været ret farligt for ham at komme paa Tomandshaand med en smuk Dame, da der gerne blev en eller anden Slags Forlovelse ud deraf. Nu følte han sig for første Gang grebet af den mystiske Magt, der fletter to Menneskers Livstraad sammen og fuldbyrder deres Skæbne. Dag for Dag udsatte han sin Pariserrejse for at kunne træffe sammen med Jytte Abildgaard, og tilsidst kom det da ogsaa til en Erklæring.

Det var ude paa Langelinje, en frisk Solskinsdag med store, hvide Skyer i Drift ud over Sundet —